

Пандуринътъ оправя долниятъ катъ на мустакитѣ си; и очитѣ му се развеселиха.

„Хора ли сѣ това восенитъ!“ говорѣше евреинътъ: „охъ вей миръ, какви сѣ харии юнаци! Ширите, токи... слънце грѣе отъ тѣхъ; а момитѣ, штомъ ги видятъ пѣйдѣ... хай, хай!“ Евреинътъ пакъ заклима съ глава.

Пандуринътъ засука горнитѣ мустаки и пропустиа презъ зѣбитѣ звукъ; като конско цвилене.

„Моля ви, господине, да сторите добро!“ каже евреинътъ: „ето го князътъ е дошелъ отъ чужда земя, иска да погледа казацитѣ. Той, откъ се е родилъ, не е видвалъ, какво нѣшто сѣ казацитѣ.“

Въ Полша често дохождаха другоземни графове и бароне: мамѣше ги едно любопитство да погледатъ тоя токо речи: полу-азиатски кѣтъ на Европа. Московия и Украина тѣ мислѣха, че сѣ въ Азия. За това пандуринътъ намѣри за въ редъ да се поклони доста низко и да притури нѣколко думи отъ себе си.

„Не знамъ, ваша ясновелможность,“ каже той, „зашто ви е да ги гледате. Това не сѣ хора; кучета. И вѣрата имъ е такава, никой ѣкъ не тачи.“

„Лажешъ, магарешки сине!“ каже Булба: „ти сами си куче!“ Какъ можешъ ти да казвашъ, че не тачатъ нашата вѣра! Не тачатъ вашата еретическа вѣра!

„Ха, ха!“ каже пандуринътъ: „знамъ те, кой си ти; и ти си отъ онѣя, што сѣдѣтъ внѣтрѣ. Чакай сега, да викна нашитѣ.“

Тарасъ видѣ, че сбръка; но отъ опоритостъ и ядъ не можѣше да се сѣти, какъ да се оправя. Добръ, че Янкель се догади, какъ да излѣже.

„Ясновелможни пане! какъ може графъ да е казакъ? Ако да бѣ той казакъ, отѣтъ нѣтъше да земе таква дрѣхы и таково лице графско!“

„Казвай ми ти мене!“ И пандуринътъ веке зина, да извика.

„Ваше кралско величество! млъчете! млъчете, за Бога!“ замоли се Янкель: „млъчете! ние штемъ да ви заплатимъ толкова, колкото не сте и видѣле: ние штемъ да ви дадемъ двѣ златни жлѣтици.“

„Ха! двѣ жлѣтици! Двѣ жлѣтици не сѣ ништо за мене; азъ двѣ жлѣтици на берберинътъ давамъ, да ми обрѣне само половинъ брадж. Сто жлѣтици давай, евреину!“ И пандуринътъ засука горнитѣ муста-